

HỒI 185

Quan Hệ Rạn Nứt

Bạt Phong Hàn thu hồi ánh mắt nhìn sang phía căn lầu đối diện, trầm ngâm: “Quyết chiến trong tình hình này, rõ ràng là Phục Khiên muốn nhất chiến lập uy. Ta thật không hiểu sao hắn lại chắc chắn đến vậy, Khúc Ngạo thành danh đã mấy chục năm, đâu phải là hạng dễ đối phó chứ?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Chỉ cần chúng ta có thể làm Phục Khiên hiểu được hắn chưa chắc đã thắng được đối thủ, thì rất có khả năng hắn sẽ nhường Khúc Ngạo lại cho huynh cũng không chừng”.

Bạt Phong Hàn cười khở: “Chuyện này nói thì dễ, làm thì khó, hay là bắt đầu từ Khúc Ngạo còn hơn, chỉ cần họ Khúc gật đầu, Phục Khiên cũng đâu thể làm gì được”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Không phải huynh định chặn đường Khúc Ngạo từ bên ngoài sao?”.

Bạt Phong Hàn lắc đầu: “Có thể Đột Lợi sẽ cùng đi với Khúc Ngạo tới đây, đến lúc ấy chỉ cần hắn phát tay không lý đến ta, thì ta làm gì được hắn?”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Ta thấy tốt nhất huynh cứ để hai kẻ ấy quyết chiến một trận trước đi đã! Theo sự phân tích của ta thì chuyện này phải được cả hai đồng ý mới được”.

Bạt Phong Hàn nhạt giọng nói: “Chuyện này xem ra chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi vậy”.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Bạt Phong Hàn quát hỏi: “Ai?”.

Một giọng thiếu nữ đáp lại: “Đại gia, nô tỳ đến dọn đồ!”.

Hai người lấy làm kỳ quái, vừa rồi bọn họ đã dặn dò Thúy Nhi, không có chuyện gì thì không được đến làm phiền, tại sao ả tiểu tỳ này đã biết rồi mà còn đến làm gì?

Cả Bạt Phong Hàn lẫn Từ Tử Lăng còn chưa kịp lên tiếng thì cửa đã bật mở, một tù nữ lách người bước vào, nhanh chóng đặt một bức thư được xếp thành hình vuông lên bàn, thấp giọng thì thầm: “Là Nhậm bang chủ dặn nô gia đưa cho hai vị”.

Nói đoạn liền quay người bước ra luôn.

Bạt Phong Hàn mở thư ra xem lướt, rồi thở phào nhẹ nhõm nói: “Công chúa đúng là có cách thật, người đã được đưa đi rồi!”.

oOo

Lý Thế Dân nghe vậy liền bật cười nói: “Khấu huynh thật khéo đùa, với công lực hiện nay của huynh, có độc tửu làm hại được chứ? Lý Thế Dân này lại càng không phải là hạng người dùng thứ thủ đoạn đó”.

Khấu Trọng ho khan mấy tiếng: “Thì ra hảo tửu cũng giống như độc tửu vậy, đều làm thất khiếu của ta như muốn bốc lửa”.

Lý Thế Dân vui vẻ giải thích: “Đây là loại rượu mạnh do ta mang từ Quan Trung tới, tên là Nhập Hầu Tuý”.

Khấu Trọng thấy y lại rót thêm rượu cho mình, bèn lúng túng nói: “Chén này uống vì cái gì vậy?”.

Lý Thế Dân mỉm cười: “Chén thứ hai này uống vì Vương Thế Sung. Nếu huynh không tương trợ ông ta, nói không chừng giờ đây quân của họ Vương đã bị biến thành một cánh quân đơn độc khổ thủ Yến Sư Thành, vậy mà bây giờ đã trở thành một mối đe dọa lớn cho Lý Mật, Khấu huynh giờ đã thành nhân vật quan trọng ảnh hưởng đến đại thế của thiên hạ rồi đó”.

Khấu Trọng nói: “Vậy thì phải nói là ly này uống vì Lý Thế Dân mới thỏa đáng hơn một chút”.

Lý Thế Dân nghiêm mặt nói: “Muốn uống cũng chỉ có thể uống vì gia phụ thôi. Hà... nhiều lúc ta thật không thể hiểu được quan hệ với hai người thế nào nữa. Nếu huynh và Từ huynh chịu hồi tâm chuyển ý về với Lý gia chúng ta, Lý Thế Dân này có thể lấy đầu ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ không bạc đãi hai vị”.

Khấu Trọng song mục sáng rực lên như điện, chậm chậm nói: "Nói như vậy thì Thế Dân huynh đã quyết định không khuất phục dưới bất kỳ ai rồi".

Đôi mắt Lý Thế Dân cũng sáng bừng lên, trầm giọng đáp: "Chuyện này vẫn còn quá sớm. Hiện giờ đại thế trong thiên hạ càng lúc càng phân minh, rõ ràng là Quan Đông, Quan Tây tranh giành nhau. Ta có thể dùng thân phận bằng hữu để hỏi huynh một câu không? Đối với Lý Mật, huynh rốt cuộc nắm được bao nhiêu phần thắng?".

Khấu Trọng ung dung như không: "Qua ngày kia, ta mới trả lời câu hỏi này được".

Lý Thế Dân trầm tư suy nghĩ, nhưng cũng không truy vấn thêm: "Dưới trướng Lý Mật mãnh tướng như vân, trong đó có một người mà huynh tuyệt đối không thể xem thường được".

Khấu Trọng nhướng mày: "Thế Dân huynh chỉ Vương Bá Đường hay Bùi Nhân Cơ?".

Lý Thế Dân chậm rãi lắc đầu: "Hai người này tuy rất nổi bật, nhưng đều không bì được với Từ Thế Tích. Người này mười bảy tuổi đã gia nhập quân Ngao Cổ Cương, hiện giờ nhậm chức Tả Võ Hầu Đại Tướng Quân, đa mưu túc trí, đoán việc như thần, hơn nữa lại khiêm cung thành khẩn, nghiêm khắc với bản thân, rộng rãi với người khác, thế nên rất được tướng sĩ tin tưởng, quả thực là một tướng tài hiếm có trên đời".

Khấu Trọng lộ vẻ ngạc nhiên: "Không ngờ lại là y, may mà có huynh nhắc nhở ta mới biết được. Năm đó khi ở Huỳnh Dương thành y không làm gì được chúng ta, thêm vào đó y lại là tình nhân của Trầm Lạc Nhận, thế nên trước giờ ta vẫn không hề để tâm đến con người này. Thật là nguy hiểm".

Lý Thế Dân chăm chú nhìn gã hồi lâu, thở dài nói: "Người chịu tiếp nhận ý kiến của người khác như Khấu huynh đây, Lý Thế Dân tự nhận không bằng, chuyện này nhất định phải học tập huynh mới được".

Khấu Trọng lần đầu tiên lộ ra thần sắc thương cảm, cười một cách gượng gạo: "Không phải huynh cũng học được rất nhiều thứ từ người khác hay sao? Không chịu nghe lời người khác can gián, có làm hoàng đế cũng thành hôn quân giống như Dương Quảng mà thôi. Hà... nếu đổi lại là thái bình thịnh thế, chúng ta khẳng định sẽ là bằng hữu tri giao, ít nhất cũng không trở thành địch nhân của nhau".

Lý Thế Dân ngậy người nhìn chén rượu trên bàn, thấp giọng lẩm bẩm: "Vậy là huynh quyết định đào Dương Công Bảo Khố lên rồi?".

Khẩu Trọng không đáp, mà hỏi ngược lại: "Lần này chúng ta gặp mặt, Lý Tịnh có biết không?".

oOo

Từ Tử Lăng hạ thấp giọng hỏi: "Nàng ta làm thế nào vậy?".

Bạt Phong Hàn vừa xem kỹ lại bức thư, vừa đáp: "Đông Minh Hiệu định nhổ neo vào tối nay, thế nên sớm đã đả thông quan lộ, vì vậy chắc chắn sẽ không ai hoài nghi".

Xem xong y liền đưa bức thư cho Từ Tử Lăng.

Trong thư chỉ toàn các số chi chít, Đơn Uyển Tinh đã dùng ám ngữ hắc đạo, lại không có nói rõ tên người, nên dù có rơi vào tay người khác, cũng không ảnh hưởng gì mấy.

Từ Tử Lăng như vừa trút được gánh nặng trong lòng, thở hắt ra một hơi, vận công bóp nát tờ giấy mỏng trong tay thành bột vụn, thư thái dựa lưng vào ghế: "Lần này chỉ là thắng hiểm, Âm Quý Phái vì thẹn quá hóa giận, sẽ giở các thủ đoạn còn quyết liệt hơn nữa để đối phó bọn ta".

Bạt Phong Hàn cười lạnh: "Bất luận là Âm Quý Phái hay Độc Cô phiệt đều có ý đồ của riêng mình, hợp tác chỉ được một lần, tuyệt đối chẳng có lần thứ hai đâu".

Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: "Còn chuyện Đột Lợi và Khúc Ngạo hợp tác lại càng hiểm hơn, hai tộc Đột Quyết và Thiết Lặc xưa nay vốn đâu có hòa mục".

Từ Tử Lăng nói: "Huynh đơn thân độc mã rời Lạc Dương, không sợ Đột Lợi và Thập Bạt Ngọc liên thủ truy sát sao?".

Bạt Phong Hàn lắc đầu ung dung: "Ta chỉ mong bọn chúng làm vậy thôi, chỉ có trong tình hình đó, ta mới có thể không ngừng rèn luyện, không ngừng tiến bộ. Mà nếu có thể dẫn dụ chúng rời khỏi đây theo ta, đối với hai người cũng là một chuyện tốt". Bất ngờ y ngẩng mặt lên trên, thấp giọng hô: "Có người!".

Lời còn chưa dứt, đã thấy bóng người thấp thoáng, một người lộn từ trên mái xuống, ung dung đẩy cửa bước vào.

oOo

Đôi mắt hổ của Lý Thế Dân lấp lánh những tia dị dạng, nhưng ngữ khí vẫn hết sức bình thản: “Lý Tịnh có biết hay không thì có quan hệ gì chứ?”.

Khấu Trọng cười cười: “Ta chỉ muốn thỉnh giáo Thế Dân huynh một chuyện, tối qua Vương Thế Sung hạ cấm lệnh trong thành, không biết có phải do ý của Thế Dân huynh hay không?”.

Lý Thế Dân thẳng người đối diện với gã, lập tức sinh ra một khí thế vô hình. Chỉ thấy y cười lên ha hả: “Đoán hay lắm, nếu tiểu đệ mà phủ nhận thì thật mất hết hứng thú rồi đúng không?”.

Khấu Trọng phì cười, lắc đầu nói: “Tần vương thật nghĩa khí, trong tình cảnh ấy, chúng ta có muốn chạy cũng không thoát được rồi”.

Lý Thế Dân thân nhiên như không: “Khấu Trọng nào phải hạng nhát gan yếu nhược, nếu đã có đảm lược đi vượt râu hùm, tự nhiên cũng không sợ con hổ đó rồi”.

Tiếp đó lại trầm giọng hỏi: “Tử Lăng tại sao không cùng đi với Khấu huynh vậy?”.

Khấu Trọng lạnh lùng nhìn y: “Vói tài trí của Tần vương, chắc phải đoán ra nguyên nhân từ đâu rồi chứ”.

Lý Thế Dân trầm ngâm hồi lâu, trong mắt lộ vẻ thương cảm, chậm rãi nói: “Có phải y không muốn thấy quan hệ của chúng ta rạn nứt, trở mặt thành thù hay không?”.

Nét mặt Khấu Trọng giờ đây trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết, song mục tinh quang lấp lánh, nhìn chăm chăm vào Lý Thế Dân nói: “Kể từ giờ khắc ta đặt chân ra khỏi cửa căn phòng này, Tần vương không cần niệm tình cũ với chúng ta nữa, mà sự thực thì ngài cũng sớm đã đối phó chúng ta từ lâu rồi. Trong thời loạn thế này, chẳng những bằng hữu có thể thành địch nhân, mà cả phụ tử huynh đệ cũng khó tránh chuyện trở mặt thành cừ, Tần vương chắc hiểu rõ chuyện này chứ?”.

Lý Thế Dân nâng chén lên cười một tràng dài: “Có chí khí! Để bản vương kính Khấu huynh một chén, kể từ thời khắc huynh bước ra khỏi cửa căn phòng này, ta sẽ toàn lực đối phó các người, tuyệt đối sẽ không nương tay, bởi vì Khấu huynh và Từ huynh đều là người mà Lý Thế Dân này coi trọng nhất”.

Khấu Trọng nâng chén kính lại, mỉm cười đáp: “Không phải Tần vương đã phục vài trăm đao phủ thủ ngoài kia chờ ta đấy chứ?”.

Lý Thế Dân xuýt chút nữa thì phì cả rượu ra ngoài, bật cười nói: “Huynh tin tưởng ta nên mới tới đây gặp mặt, ta làm sao làm chuyện bất nghĩa đó được”.

“Đỉnh!”.

Hai chén rượu chạm nhau.

Hai kẻ có thể nắm giữ vận mệnh của thiên hạ, cuối cùng cũng đã chính thức khai chiến.

oOo

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn định thần nhìn kỹ, thì ra chính là vị công tử nho nhã phong lưu nức tiếng đa tình Hầu Hi Bạch. Người này tay phe phẩy Mỹ Nhân Phiến, dáng vẻ dương dương tự đắc, rõ ràng là phi tiềm tẩu bích bất ngờ xông vào, vậy mà thái độ cứ như khách quý đại giá quang lâm vậy.

“Ừa, Khấu huynh đâu rồi?”.

Bạt Phong Hàn chau mày nói: “Lần này Hầu huynh lại có chuyện gì nữa?”.

Hầu Hi Bạch thản nhiên ngồi xuống, đảo mắt nhìn hai người, mỉm cười thân thiện: “Hai đêm nay tiểu đệ không ngừng tìm kiếm tung tích của yêu nhân Âm Quý Phái, đã có thành tích không nhỏ, hai vị có hứng thú biết không?”.

Từ Tử Lăng hồ hững nói: “Hầu huynh cứ nói”.

Hầu Hi Bạch gật đầu nói ngay: “Nói thực lòng, ta cũng chỉ là tình cờ may mắn mà thôi. Sau khi Phi Huyền về Thiên Viện dưỡng thương, ta liền quanh quẩn ở bên ngoài chờ tin tức, vô ý phát hiện một tên yêu nữ Âm Quý Phái đến dò la, thế nên đã ngấm bám theo, các vị có biết cuối cùng thì đến chỗ nào không?”.

Bạt Phong Hàn có vẻ hơi bức mình: “Bảo bọn ta làm sao đoán đây?”.

Hầu Hi Bạch cười cười: “Đúng là khó đoán thật, nơi ả ta đến không ngờ chính là phủ đệ của Vinh Phụng Tường, sau khi vào rồi thì không thấy ra nữa”.

Từ Tử Lăng hỏi: “Hầu huynh có thể khẳng định ả ta chính là yêu nữ Âm Quý Phái không?”.

Hầu Hi Bạch nói: “Nếu không phải người của Âm Quý Phái, làm sao có thể biết mà đi thăm dò tình hình của Phi Huyền chứ, hơn nữa khinh công của ả cực cao, xuýt chút nữa là ta cũng không theo kịp rồi”.

Hầu Hi Bạch nói: “Ả dùng khăn trùm đầu che kín mặt, có điều nhìn thân hình yếu điệu nhỏ nhắn của ả, cũng biết là còn rất trẻ, và thuộc hàng nhất đẳng mỹ nữ nữa”.

Bạt Phong Hàn trầm ngâm: “Vinh Phụng Tường này thật không đơn giản, vừa có quan hệ mật thiết với Dương Hư Ngạn, nữ nhi Vinh Giảo Giảo lại là một trong hai mỹ nữ tuyệt sắc của Lạc Dương, hiện giờ mới ngồi lên bảo tọa bang chủ của Lạc Dương Bang nữa”.

Hầu Hi Bạch thở dài nói: “Chỉ cần tại hạ gặp được ả lần nữa, nhất định có thể nhận ra, chỉ tiếc là dù đã phục bên ngoài Vinh phủ cả ngày trời mà cũng không thấy người đâu”.

Từ Tử Lăng nói: “Chuyện này thì dễ, ngày kia chính là đại thọ của Vinh Phụng Tường, lúc ấy huynh có thể mượn cơ chúc thọ mà len vào Vinh phủ tìm người, vấn đề là sau khi nhận ra thì sẽ xử lý thế nào mà thôi”.

Hầu Hi Bạch nói: “Sau đó chúng ta có thể bắt ả đến nơi nào đó nghiêm hình bức cung. Với thân thủ của ả, địa vị trong Âm Quý Phái khẳng định không phải thấp, chỉ cần biết được Loạn Loạn ẩn thân chỗ nào, chúng ta có thể toàn lực hạ sát thủ, trừ đi mối đại họa này cho Phi Huyền”.

Bạt Phong Hàn cười cười nói: “Cho dù Hầu huynh có thể nhẫn tâm hủy đi một đoá hoa đẹp đi chăng nữa, nhưng cũng phải hỏi xem Loạn Loạn có chịu lực chiến đến cùng hay không? Hầu huynh nên biết rằng cho dù bốn chúng ta cùng ra tay một lúc, cũng không chắc chắn có thể lưu ả ta lại đâu. Huống hồ Âm Quý Phái xưa nay hành tung bí mật, hạng cao thủ có quyền lực trong phái như Loạn Loạn làm sao để thuộc hạ biết mình ở chỗ nào chứ”.

Từ Tử Lăng nói: “Hiện giờ trong thành có một yêu nữ khác, muốn bắt ả ta thì vô cùng dễ, đó chính là ái thiếp của Trương Dương thành chủ Tiền Độc Quan, Bạch Thanh Nhi, có điều bọn ta không muốn động tới ả, để tránh đả thảo kinh xà, làm bất đi đầu mối”.

Hầu Hi Bạch cười khổ: “Xem ra các vị cũng không nhiệt tâm đối phó Âm Quý Phái cho lắm”.

Bạt Phong Hàn lắc đầu: “Âm Quý Phái căn cơ thâm hậu, thực lực khó đoán. Trước mắt chúng ta chỉ có thể kiên chiêu tiếp chiêu mà thôi. Hầu huynh đi khắp nơi dò la chuyện của Âm Quý Phái thế này, tự mình cũng phải cẩn thận một chút”.

“Soạt!”.

Hầu Hi Bạch gấp mạnh Mỹ Nhân Phiến lại, kiều ngạo ngẩng cao đầu nói: “Ta chỉ lo bọn chúng không chịu đến gây chuyện thôi”. Tiếp đó liền hạ thấp giọng hỏi: “Ngoài ra còn có một tin tức không liên quan lắm, hai vị có hứng thú nghe không?”.

Bạt Phong Hàn gật đầu: “Xin Hầu huynh cứ nói”.

Hầu Hi Bạch do dự một lúc rồi mới lên tiếng: “Ta thấy Lạc Nhận bí mật hội kiến với Vương Bạc”.

Hai người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Hầu Hi Bạch thở dài: “Bất kể là Lạc Nhận gặp ai, ta cũng không định nói ra. Nhưng Vương Bạc đã từng công khai tuyên bố là sẽ không tham dự vào chuyện tranh hùng thiên hạ nữa, mà lại bí mật gặp Lạc Nhận bàn bạc cả canh giờ, trong ngoài bất nhất như vậy thật khiến người ta phải sinh nghi”.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: “Tin tức này rất có giá trị, không biết Hầu huynh làm sao mà phát hiện được vậy?”.

Hầu Hi Bạch mỉm cười kể lại: “Khi ta đang chờ bên ngoài Vinh Phủ, thì thấy một cỗ xe ngựa vọt qua, tuy không nhìn rõ người ngồi bên trong là ai, nhưng ta ngửi được mùi hương đặc thù của Lạc Nhận”.

Bạt Phong Hàn bật cười: “Công phu ngửi nữ nhân của Hầu huynh đúng là thiên hạ đệ nhất”.

Hầu Hi Bạch cũng bật cười: “Đáng lẽ phải được lên Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng mới đúng. Lúc đó ta cảm thấy rất khó chịu, tại sao Lạc Nhận thấy ta mà không chào hỏi lấy một tiếng? Thế nên đã quyết định theo sau, rồi mới phát hiện được chuyện này. Vương Bạc đang tìm mọi cách để lôi kéo Tịnh Niệm Thiền Viện, nhưng theo ta thấy thì kẻ này rắp tâm khó lường, không biết có làm gì bất lợi cho Phi Huyền không nữa?”.

Hai người giờ mới hiểu ra tại sao Hầu Hi Bạch lại chịu nói ra bí mật của hồng nhan tri kỷ Trầm Lạc Nhận như vậy.

Hầu Hi Bạch đột nhiên đứng dậy: "Ta còn phải đi chào hỏi một người, không thể bồi tiếp hai vị lâu hơn, thứ lỗi!".

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau. Kẻ này đến đã kỳ quái, đi lại càng kỳ quái hơn.

oOo

Khấu Trọng đang bước xuống lầu, thì phía sau chợt có người khẽ gọi: "Tiểu Trọng!".

Khấu Trọng quay ngoắt người lại, song mục lấp lánh hàn quang, trầm giọng nói: "Người còn mặt mũi gặp ta sao?".

- o O o -